

இந்த ரோஜாவுக்கு நிறமில்லை

சுனம்

1

ராஜேஷ்குமா

'பீச் சிட்டி மெட்ராஸ் ரோட்டரி க்ளப் உங்களை மகிழ்வோடு வரவேற்கிறது' என்ற ஜிகினா வாக்கியத்தோடு நீலநிற பேனர்துணி காற்றில் ஆடிக் கொண்டிருக்க - வண்ண சலபன் பேப்பர் தோரணங்கள் சலசலத்தன. பந்தல் கம்பங்களில் சதுர ஸ்பீக்கர்கள் டி.வி. மானிட்டர்களோடு தெரிந்தன.

பணக்கார முகங்கள் ஹால் பூராவும் வரிசையாய் போடப்பட்டிருந்த ஃபோல்டிங் நாற்காலிகளில் சாய்ந்திருந்தார்கள். ரோட்டரி க்ளப்பின் கல்ச்சுரல் மீட். மேடையில் சிவப்பு ரெக்ஸினால் போர்த்தப்பட்ட குஷன் நாற்காலிகளில் வி.ஐ.பி.க்கள் தெரிய அவர்களில் நடுநாயகமாக ஒரு நட்சத்திரம் போல் ஜொலித்தாள் ப்ரதீபா. அழகான - அதே சமயம் இறுக்கமான முகவெட்டு.

மைக்கின் முன்னால் நின்றிருந்த ரோட்டரி க்ளப் ப்ரஸிடெண்ட் நிதானமான குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

'கண்டிப்புக்கும் நேர்மைக்கும் பெயர் பெற்ற ஐ.பி.எஸ். அதிகாரியான ப்ரதீபாவுக்கு பாராட்டும் வாழ்த்தும் தெரிவிக்கவே இந்த 'கல்ச்சுரல் மீட்'டைக் கூட்டியிருக்கிறோம். போலீஸ் துறைக்கு பெண்கள் பொருத்தமானவர்கள் அல்ல என்ற ஒரு கருத்து இன்னமும் நம் சமூகத்தில் இருக்கிறது. அந்தக் கருத்தை முறியடிக்கும் வகையில் திருமதி ப்ரதீபா அவர்கள் போலீஸ் துறையில் சிறப்பாகப் பணியாற்றி வருகிறார்கள். 'காவல் துறை' என்பது மக்களை தீய

சக்திகளிடமிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட துறை. அந்தத் துறையில் மனசாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் உழைக்கக் கூடியவர்கள் வெகு குறைவு. அந்தக் குறைந்த பேரிலும் மக்களுக்கு நிறைவான சேவைகளை செய்து வருபவர் திருமதி ப்ரதீபா அவர்கள். அவர்களுடைய இந்தச் சேவையைப் பாராட்டி - பெண் குலத்தில் உதாரண மங்கையாய் விளங்கும் திருமதி ப்ரதீபா அவர்களுக்கு நம் ரோட்டரி சங்கம் சார்பாக 'காக்கி ரோஜா' என்ற பட்டத்தை அளிப்பதில் பெருமை கொள்கிறோம்."

விழா ஹால் கைத்தட்டலில் அதிர்ந்தது. கைத்தட்டல் ஓயும் வரை காத்திருந்த ப்ரஸிடெண்ட், விட்ட இடத்திலிருந்து பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

"கண்டிப்பான ஒரு போலீஸ் அதிகாரிக்கு மென்மையாய் 'காக்கி ரோஜா' என்ற பட்டத்தை வழங்கியிருப்பது உங்களுக்கெல்லாம் வியப்பைத் தரலாம். கடுமையான காரியங்களை ஆற்றிக் கொண்டிருக்கும் ப்ரதீபா அவர்களுக்கு இந்தக் 'காக்கி ரோஜா' பட்டம் எப்படிப் பொருந்தும் என்று கேட்கலாம். ரோஜா என்றாலே அதனுடன் முள்ளும் இருக்கும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். ப்ரதீபா என்கிற ரோஜாவுக்கு முள்ளாக காக்கி யூனிஃபார்ம் இருக்கிறது. இவர் நல்லவர்களுக்கு ஒரு ரோஜாவைப் போல் மென்மையானவர். அதே சமயம் சட்டத்தை மீற முயலும் தீய சக்திகளுக்கு முள்ளாய்க்குத்தும் கண்டிப்பான போலீஸ் அதிகாரி. எனவேதான் ப்ரதீபா அவர்களுக்கு 'காக்கி ரோஜா' என்கிற பட்டத்தை வழங்குவதில் இந்தக் கல்ச்சுரல் மீட்பெருமை

கொள்கிறது."

மறுபடியும் விழா ஹால் கைத்தட்டலால் அதிர், நகரமேயர் எழுந்து தங்க வண்ணத்தில் பளபளக்கும் பெரிய ஷீல்டு ஒன்றைக் கொடுக்க - அவள் எழுந்து புன்னகையோடு பெற்றுக் கொண்டாள்.

"இப்போது ப்ரதீபா அவர்கள் பேசுவார்கள்."

ப்ரதீபா மைக்குக்கு முன்பாய் வந்து நின்று பேச ஆரம்பித்தாள்.

"நீங்கள் எல்லாம் என்னைப் பாராட்டிப் பட்டம் கொடுக்கும் அளவுக்கு நான் எதுவும்

செய்துவிடவில்லை. என் கடமையைச் செய்தேன். அதற்காக அரசாங்கம் எனக்கு

நல்ல சம்பளம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. தத்தம் கடமையைச் செய்வதற்கே

பாராட்டா? மனிதர்களாகிய நாம் அரிய பெரிய சாதனைகளைச் செய்ய வேண்டிய

தில்லை. அவரவர்களுள்ள கடமைகளைச் செய்தாலே போதும். கடமையாற்றும்போது

நாம் நேர்மையைக் கடைப்பிடித்தால் அனைவரும் பாராட்டுகிறார்கள். இது

அனுபவத்தில் நான் கற்றுக்கொண்ட பாடம். ஒவ்வொரு வருஷமும் சிறந்த போலீஸ்

அதிகாரி, சிறந்த டாக்டர், சிறந்த வக்கீல், சிறந்த என்ஜினீயர், சிறந்த எழுத்தாளர், சிறந்த

பள்ளியாசிரியர் என்று ஒவ்வொரு துறை யிலும் சிறப்பாகப் பணியாற்றப்பவர்களைத்

தேடிப் பிடித்துப் பாராட்டிப் பட்டம் வழங்கி கவுரவிக்கும் ரோட்டரி சங்க உறுப்பினர்

களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்."

மேலும் அரை மணி நேரம் நீடித்த நிகழ்ச்சி தேசிய கீதத்தைத் தொட்டபோது நேரம்

ஒன்பது இருபது.

மேடையை விட்டு இறங்கிய ப்ரதீபாவை பத்திரிகை நிருபர்கள் குழந்து கொன் டார்கள்.

"மேடம்! போலீஸ் துறையில் இவ்வளவு துணிச்சலா செயல்படறீங்களே... ஆபத்த ஏதும் வராதா...?"

"வரட்டுமே... பார்த்துக்கலாம்..."

"மேடம்! இந்த ஊரிலிருந்து கூடிய சீக்கிரமே உங்களை ட்ரான்ஸ்பர் பண்ணப் போறதா செய்தி...?"

"பண்ணட்டுமே...! ட்ரான்ஸ்பர் பண்ணதா யிருந்தா தமிழ்நாட்டுக்குள்ளதானே பண்ணுவாங்க... ஆப்பிரிக்காவுக்கு பண்ண மாட்டாங்களே?"

"நீங்க யார்க்கும் பயப்படறதில்லையே எப்படி?"

"எதுக்காகப் பயப்படணும்...?"

"மெட்ராஸ் சிட்டியில் முக்கியமான குற்றங்களா எதை எதை நினைக்கறீங்க...?"

"விபச்சாரம். பேட்டை ரௌடஸம்."

"ஒழிக்க முடியுமா மேடம்...?"

"சட்டத்தைக் கடுமையாக்கினா எதையுமே ஒழித்துக் கட்டலாம்" - ப்ரதீபா நிருபர்களின் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லிக் கொண்டே விழாமண்டபத்தை விட்டுக் கொஞ்சம் தள்ளி நின்றிருந்த கார்க்கு வந்தாள்.

ட்ரைவிங் சீட்டில் அவளுடைய கணவன் மகேஷ் தெரிந்தான். ப்ரதீபா அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு காரில் ஏறி உட்கார - அது உடனே கிளம்பியது.

ப்ரதீபா நினைவுப் பரிசை பின் சீட்டில் கிடத்திவிட்டு கணவனைப் பார்த்தாள்.

"ஸாரி..."

"எதுக்கு ஸாரி...?"

"ஃபங்ஷன் முடிய கொஞ்சம் லேட்டாயிடுச்சு..."

"பரவாயில்லை..."

இரண்டு நிமிஷங்களுக்கு கார் மௌனமாய் போய்க் கொண்டிருந்தது.

பொறுமையிழந்து கேட்டாள்.

"என்ன ஒண்ணுமே பேசாம வர்றீங்க?"

"என்னத்தை பேசறது...?"

"ஃபங்ஷன் எப்படியிருந்ததுன்னு கேட்கலாமே?"

"ஃபங்ஷன் மோசமாகவா நடந்து இருக் கும்... ரோட்டரி-க்ளப் ஃபங்ஷனாச்சே...?"

"நீங்க ரெண்டரை மணி நேரமும் கார்க்குள்ளேயே இருந்தீங்களா...?"

"இல்லை. பீச் ரோட்ல கொஞ்ச தூரம் வாக்கிங் போயிட்டு வந்தேன்."

"மண்டபத்துக்குள்ளே வந்திருக்க லாமே...?"

"எனக்குத்தான் இந்த விழாவெல்லாம் பிடிக்காதே! மைக்கைப் பிடிச்சுட்டு அவங்க கத்தறதைக் கேட்க எனக்குப் பொறுமை கிடையாது."

"இது அரசியல் கூட்டமில்லை. எனக்குப் பாராட்டு விழா."

"எதாயிருந்தா எனக்கென்ன...?"

"சரி... உங்ககிட்ட பேச முடியாது. காடை ஓட்டுங்க."

"வேற விஷயம் பேசலாமே...?"

"என்ன...?"

"நேத்து ராத்திரி நான் ஒரு விஷயம் சொன்னேனே?"

"எது...?"

"மறந்துட்டியா... இல்லை... மறந்துட்ட

மாதிரி நடிக்கிறியா?"

"நீங்க சொல்றது எனக்குப் புரியலை."

"இந்தப் போலீஸ் உத்தியோகம் உனக்கு வேண்டாம். ராஜினாமா பண்ணிடுன்னு சொன்னேன்."

"ஓ... அதுவா...?"

"அதேதான்! என்ன யோசனை பண்ணியிருக்கே?"

"இன்னும் யோசனையே பண்ணலை."

"சீக்கிரமா யோசனை பண்ணி ஒரு முடிவைச் சொல்லு!"

"லாரி...! அதைப் பத்தி நான் யோசனையே பண்ணப் போறதில்லை."

"இதுக்கு என்ன அர்த்தம்?"

"என்னோட போலீஸ் உத்தியோகத்தை ராஜினாமா பண்ண மாட்டேன்னு அர்த்தம்."

காரின் வேகத்தை சட்டென்று குறைத்து ரோட்டோரமாய் ஒதுக்கி நிறுத்தினான் மகேஷ்.

"என்னது! போலீஸ் உத்தியோகத்தை ராஜினாமா பண்ண மாட்டியா...?"

"ஆமா...! எதுக்காக ராஜினாமா பண்ணனும்?"

"எனக்குப் பிடிக்கலை."

"எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு..."

"ப்ரதீபா! நீ இப்படிப் பிடிவாதம் பிடிச்சா அதனோட விளைவு விபரீதமா இருக்கும்..."

ப்ரதீபா புன்னகைத்தாள்.

"அப்படியென்ன விபரீதமான விளைவோ...?"

"நீ போலீஸ் உத்தியோகத்தை ராஜினாமா பண்ணலைன்னா...?"

"பண்ணலைன்னா...?"

"நான் உன்னை டைவோர்ஸ் பண்ண வேண்டியிருக்கும்."

(ஃப்ளாஷ் பேக்)

நகர ஆரம்பித்துவிட்ட பஸ்ஸின் படிக்கட்டில் லாவகமாய் தாவி ஏறினான் மகேஷ்.

வேலைக்குச் செல்லும் ஆண் பெண் என்று கலவையாய் கலந்த கும்பல் பஸ்ஸுக்குள் அடைசலாய் நின்றிருந்தார்கள்.

புழுக்கம் தாக்கி உடம்பெல்லாம் வியர்வையில் கசகசக்க - கூட்டத்தைத் துளைத்துக் கொண்டு சிரமத்துடன் முன்னேறி காற்றுக்காக ஜன்னலோரம் போய் நின்றான்.

பஸ் அடுத்த ஸ்டாப்பில் பதினைந்து விநாடிகள் நின்றாவிட்டு மீண்டும் புறப் பட்டபோது எதேச்சையாய் மகேஷின் பார்வை இடது புறம் திரும்ப - முகம் மாறியது.

கொஞ்சம் தள்ளி இரண்டு இளைஞர்கள். அவர்களின் ரோமம் மழிக்காத முகங்களில் கணிசமான ரௌடிஸம். இருவரும் பரஸ்பரம் பார்த்து புன்னகைத்துக் கொள்ள - அதில் கிலோ கணக்கில் கேலி.

அவர்களுக்கு முன்புறமாய் ஒரு பெண் அவஸ்தையாய் நெளிந்தபடி வாய்க்குள் முனகிக் கொண்டிருந்தாள்.

இளைஞர்களில் ஒருத்தன் தாவணி இடைவெளியில் பளிச்சிடும் அவளின் வெண்ணெய் நிற இடுப்பை அத்தனை கூட்டத்துக்கு மத்தியிலும் தைரியமாய்த் தடவிக் கொண்டிருக்க -

அவள் நெளிந்து அவனிடமிருந்து விலகி முன்னால் செல்ல முயன்று - முடியாமல் திணறிக் கொண்டிருந்தாள்.

இடுப்பைத் தடவுவதும் தன் சகாவைப் பார்த்து வெற்றிப் புன்னகை பூப்பதுமாக இருந்த அவனைப் பார்த்ததும் மகேஷுக்குள் உஷ்ணம் கிளம்பியது.

கோப முகத்தோடு முன்னால் இருந்தவரை விலக்கிக் கொண்டு போக முயல் - அவர் அவனைத் தடுத்து மெல்லிய குரலில் கிசுகிசுத்தார்.

"என்ன தம்பி... அந்த ரெண்டு பேர் பண்ண அநியாயத்தைத் தட்டிக் கேக்கலாமனு நினைக்கிறீர்களா...?"

அவன் அவரையே பார்த்தான்.

அவர் தொடர்ந்தார்.

"இங்கே இருக்கறவங்க எல்லாருமே அவனாக அட்டகாசத்தைப் பார்த்துகிட்டுத் தான் இருக்காங்க... ஆனா அவன்களைத் தட்டிக் கேக்க யாராலும் முடியாது..."

"ஏன்...?"

"ரெண்டு பேரும்... இந்த ஏரியாவில் பெரிய ரௌடிங்க. அவங்க பாஷையே சைக்கிள் செயின்... கத்தி... ரத்தம்... இதெல்லாம்தான்... அவன்களோட சரிசமமா நின்னு நம்மால போராட முடியாது... பார்க்க டிசன்ட்டா இருக்கீங்க... நீங்க அவன்கிட்ட மாட்டிக்கக்கூடாதுன்னுதான்... நான் உங்ககிட்டே சொன்னேன்... நீங்க லேசா வாயைத் திறந்தாலும் ப்ளேடால் சீறிடுவாங்க..."

அவருடைய எச்சரிக்கையைக் காதில் வாங்கிய மகேஷ உறைந்து போய் நின்றுவிட்டான்.

ரௌடிகளின் சில்மிஷங்கள் தொடர்ந்தது. மேற்கொண்டு நகர முடியாமல் போக - அந்தப் பெண் கோபம் கலந்த தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு சன்னமான குரலில் கேட்டாள்.

"ஏன் இப்படி மேல மேல விழறிங்க...? கொஞ்சம் பின்னாடி தள்ளி நில்லுங்க..."

"பின்னாடி நிக்கறவன் எங்க மேல விழறான்... நாங்க உன் மேல விழறோம்... அடுத்தவன் மேல உரசாம போகணும்ன்னா நீ டாக்கி புடிச்சிப் போகணும்... ட்வுன் பஸ்ஸில் வரக்கூடாது..." - சொல்லிவிட்டு சிரித்தவனை எரிச்சலோடு ஏறிட்டாள் அந்தப் பெண்.

"தெரியாம இடிக்கறதுக்கும் வேணுமின்னே இடிக்கறதுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கு."

"தெரியாம இடிச்சா ஒக்கோதான் கறியா...? டேய்... பாப்பாவை ஒரு தடவை தெரியாம இடிச்சிடேன்..."

அவன் வேண்டுமென்றே அவள் மேல் மோதினான்.

அந்தப் பெண் கலவர விழிகளோடு கூட்டத்தைப் பார்த்தாள்.

"இத்தனை பேர் இருக்கீங்க... சும்மா வேடிக்கைப் பார்க்கறீங்களே...?"

ரௌடிகளில் ஒருத்தன் சிரித்தான், கும்பலைப் பார்த்து.

"எவனாவது பொதுச் சேவை பண்ண வந்தாருடலை உருவிடுவோம். மரியாதையா பஸ்ஸுக்கு வெளியே வேடிக்கை பார்த்துட்டு வாங்க. பஸ் இந்த ஏரியாவுக்குள்ளே வந்துட்டா அது எங்க சொத்து... எவளை வேணும்னாலும் தடவுவோம்... உரசு

வோம்... யாரும் கண்டுக்கக் கூடாது..."

அந்தப் பெண் செய்வதறியாது திகைத்துப் போய் கலவரக் கண்களோடு நின்றிருக்க கும்பலில் ஒரு பெண் குரல் பஸ்ஸுக்கு முளைத்தது.

"ராஸ்கல்...! கேக்கறதுக்கு ஆள் இல்லைன்னா ஒரு பொண்ணுகிட்டே என்ன வேணா செய்வீங்களாடா...?"

அந்தப் பெண் குரலைக் கேட்டு ரவுடிகள் இருவரும் திரும்பினார்கள். உஷ்ணமாய் கேட்டார்கள். "எவடி அவ...?"

நீல நிறத்தில் ப்ளேயின் ஸாரி உடுத்தியிருந்த ப்ரதீபா பயணிகளை விலக்கிக் கொண்டு முன்னாள் வந்தாள். மார்புக்கு குறுக்காகக் கைகளைக் கட்டியபடி சொன்னாள்.

"இப்போ என் முன்னாடி அந்தப் பொண்ணைத் தொட்டுப் பாருங்கடா..."

"என்னடி... சத்தமாப் பேசினா பயந்துருவோம்ன்னு நினைச்சியா? இல்லே... நாங்க உன்னையும் உரசணும்னு முன்னாடி வந்து நிக்கறியா...?"

கேட்டுக் கொண்டே ஒருத்தன் ப்ரதீபாவின் கன்னத்தை லேசாக வருட முற்பட்டான்.

ப்ரதீபா அவன் கையை தனது இடது கரத்தால் முறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வலது கரத்தைக் காற்றில் வீசினாள்.

"ரரப்ப..."

அறை வாங்கியவனின் கண்களுக்குள் தீப்பொறிகள் பறந்தன.

அடுத்தவன் வாங்கியிருந்த அறையிலேயே அரண்டு போன இன்னொருவன் இடுப்பிலிருந்து கத்தியை உருவினான்.

ப்ரதீபா அசரவில்லை.

இரண்டு கைகளையும் மின்னல் வேகத்தில் அவன் கழுத்தில் வெட்டினான். கராதே ஸ்ட்ரோக்!

"ம்ம்... மா..."

கத்தி நழுவி விழுந்தது.

"டிரைவர்... வண்டியை நிறுத்துங்க..."

பஸ் நிற்க - அவர்கள் இரண்டு பேரையும் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளினாள்.

நிலை குலைந்து படிக்கட்டில் உருண்டு ரோட்டில் விழுந்தார்கள் அவர்கள். ப்ரதீபா உறுமினாள்.

"இனிமே எந்தப் பொண்ணையாவது உரசினே ஜி. ஹெச்ல போய் மாசக் கணக்கா படுக்க வேண்டி வந்துடும். பொம்பளைன்னா என்னடா நினைக்கறீங்க...?"

இமைக்க மறந்து ப்ரதீபாவையே பார்த்தான் மகேஷ்.

3

கார் ஐம்பது கிலோ மீட்டர் வேகத்தில் இருட்டைக் கிழித்துக் கொண்டு இருந்தது. சாலை விளக்குகள் சீரான இடைவெளிகளில் காருக்குள் மின்னல் அடித்தன.

எந்தவித சலனமும் இல்லாமல் ஸ்டியரிங்கைக் கையாளுகிற மகேஷைப் பார்த்தான் ப்ரதீபா.

சன்னமான குரலில் வாயைத் திறந்தாள்.

"நல்லா யோசனை பண்ணித்தான் சொல்லறீங்களா...?"

"இதிலே யோசனை பண்ண என்ன இருக்கு...?"

"டைவர்ஸ்ங்கறது பானையைத் தூக்கிப்

போட்டு உடைக்கற மாதிரி காரியம்... திரும்ப ஒட்ட வைக்க முடியாது..."

"எதுக்குத் திரும்ப ஒட்ட வைக்கணும்...?"

"நாம இஷ்டப்பட்டுத்தான் கல்யாணம் பண்ணிகிட்டோம்... அதுவும் நீங்களாக என்னைத் தேடி வந்தீங்க... இப்போ நீங்களே டைவர்ஸ்ஸங்கற வார்த்தையை சொல்றது சரியான்னு யோசிச்சுப் பாருங்க..."

"நானா சொல்லலை... உன்னோட பிடிவாதம்தான் என்னை அப்படிச் சொல்ல வைக்குது... என்னோட எதிர்பார்ப்புக்கு தகுந்த மாதிரி நீ நடந்துக்காதப்ப நமக்குள்ளே கணவன் மனைவிங்கற போலியான பந்தம் எதுக்கு...?"

"உங்களுக்காக எத்தனையோ விஷயங்களில் நான் அட்ஜஸ்ட் பண்ணிப் போயிருக்கேன்... ஆனா துரோணர் கட்டை விரலைக் கேட்ட மாதிரி போலீஸ் உத்தியோகத்தை விட்டு நுன்னு சொன்னா எப்படிங்க..."

"பொறந்தப்பவே நீ காக்கி ட்ரஸ்சோடவா பொறந்தே? நீ வேற எந்த உத்தியோகத்துக்கு வேணாபோ... ஆனா போலீஸ் உத்தியோகம் வேண்டாம்... டிபார்ட்மென்ட்டுக்கு ஒரு கால் கடுதாசியை எழுதி நீட்டினீன்னா... இந்த நிமிஷமே நான் என்னோட டைவர்ஸ் முடிவை மாத்திக்கறேன்..."

ப்ரதீபா முகம் இறுகிப் போனாள்.

"போலீஸ் துறையில் நான் இன்னும் எவ்வளவோ சாதனைகள் பண்ணணும்கிற துடிப்போட இருக்கேன்... நான் நினைச்சதையெல்லாம் சாதிக்கணும்ன்னா இந்தக் காக்கி உடுப்பு நிச்சயமா எனக்கு வேணும்."

"அந்த விஷயத்தில் நீ இவ்வளவு உறுதியா

இருந்தா, நான் எடுத்த முடிவிலிருந்து மாறட போறதில்லை..."

"சரி... இனிமே அதைப் பத்திப் பேசலை.. நான் டைவர்ஸை விரும்பலை... அதே சமயத்தில் நீங்க அப்படி ஒரு முடிவை எடுத்த பிறகு நான் உங்க முடிவை சட்ட ரீதியா எதிர்த்து நிக்கப் போறதில்லை... நாளைக்கே நீங்க முறைப்படி டைவர்ஸுக்கு அப்ளை பண்ணுங்க... சட்ட பூர்வமா என்னென்ன ஏற்பாடுகள் செய்யணுமோ செய்யுங்க... எங்கெல்லாம் கையெழுத்துப் போடணுமோ போடறேன்... கோர்ட் மூலமா சட்ட பூர்வமா விவாகரத்து வாங்கற வரைக்கும் நான் உங்களோட மனைவியா இருப்பேன்..."

கார்மெயின் சாலையை விட்டு குறுகலான கிளைத்தெருவுக்குள் திரும்பியது.

ஒரு நிமிஷ கார்பயணத்திற்கு பிறகு - அந்த மினி பங்களாவின் முன்னால் நின்றது கார்.

கீழே இறங்கி காம்பெளண்ட் கதவைத் திறந்து வைத்தாள் ப்ரதீபா.

கார் போர்டிகோவில் ஒதுங்கி நின்றது.

காம்பவுண்ட் கேட்டை மீண்டும் பழையபடி சாத்திவிட்டு போர்டிகோ படிகளில் ஏறினாள்.

ஜன்னல் வழியே ஹாலில் ட்யூப் லைட் எரிவது தெரிந்தது.

கார்ச் சத்தம் கேட்டு ஆயா கதவைத் திறந்தாள்.

இதழ்களாய் உதிர்கிற ரோஜா மாலையையும், ஷீல்டையும் எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தாள் ப்ரதீபா.

"ஆயாம்மா... லில்லி தூங்கிட்டாளா...?"

அந்த அம்மாள் தலையை ஆட்டினாள்.

"இல்லீங்கம்மா... நானும் எவ்வளவோ

முயற்சி பண்ணிப் பார்த்துட்டேன்... கதை சொன்னேன்... பாட்டுப் படிச்சேன்... அவ கண்ணை மூடவே இல்லை... டாடியும், மம்மியும் வந்த அப்புறம்தான் தூங்கு வேன்னுட்டா..."

ஆயா சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதே - இடுப்பில் அணைத்துக் கொண்ட பெரிய கரடி பொம்மையோடு ஐந்து வயது லில்லி வேகமாய் மாடிப்படிகளில் இறங்கி வந்தாள். "மம்மி...! டாடி...!"

ஓடிவந்து இருவரின் கால்களையும் கட்டிக் கொண்டாள்.

ப்ரதீபா மகேஷத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவன் வேறு பக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

4

(ப்ளாஷ் பேக்)

வாசலில் கார் சத்தம் கேட்டு கதவைத் திறந்தாள் மரகதம். பட்டுப் புடவை உடுத்திய இரண்டு பெண்கள். பளிச்சென்ற வெள்ளையில் சட்டை உடுத்திய இரண்டு பேர். பேண்ட் சர்ட்டில் ஒரு அழகான இளைஞன். வாசலில் கடல் வண்ணத்தில் ஒரு காண்டஸா தெரிந்தது.

மரகதம் குழப்பமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்க, ஒரு பெண் கேட்டாள்.

"மரகதம் அம்மாள் வீடு இதுதானே...?"

"அ... ஆமா..."

"நீங்கதான் மரகதமா...?"

"ஆமா..."

"உங்க வீட்டைத் தேடித்தான்ம்மா வந்திருக்கோம். வீட்டை சிரமப்பட்டுக் கண்டுபிடிச்சோம்... இந்த ஏரியாவை கார்ல நாலு தடவை சுத்தி வந்துட்டோம்..."

படபடவென்று பேசிய அந்தப் பெண்ணை திகைப்புடன் பார்த்தவள் - மறு விநாடி சுதாரித்துக் கொண்டு புன்னகைத்தாள்.

"உள்ளே வாங்க..."

"இந்த வீடுதான்னு தெரிஞ்சிருச்சே... காரிலிருந்து சீர் வரிசைத் தட்டெல்லாம் உள்ளே எடுத்துட்டுப் போங்க..." என்றார் வந்திருந்த பெரியவர்.

முன் ஹாலில் பாயை விரித்துப் போட்ட மரகதம், தயக்கக் குரலில் கேட்டாள்.

"நீங்க எல்லாரும் யாருன்னு தெரிய லையே...?"

அந்தப் பெரியவர் மெல்லிய குரலில் சொன்னார்.

"நான் சுத்தி வளைக்காமே நேரடியாவே விஷயத்துக்கு வந்துடறேன். உங்க பொண்ணு ப்ரதீபாவை எங்க பையனுக்கு பொண்ணு கேட்டு வந்திருக்கோம்..."

மரகதத்தின் முகத்தில் திகைப்பின் பரப்பளவு அதிகரித்தது.

"அவளுக்கு கல்யாணம் பண்ணப் போறதா நாங்க யார்கிட்டேயும் சொல்லலையே...? தெரிஞ்ச தரகர்கள் அவங்களாகவே கேட்டப்பக்கூட இப்போதைக்கு அந்த யோசனை எதுவும் இல்லைன்னுதானே சொல்லியிருந்தோம்..."

கத்திரிப்பூ நிறத்தில் பட்டுப் புடவையும், கழுத்து நிறைய நகைகளும் அணிந்திருந்த அந்தப் பெண் அகலமாய் புன்னகைத்தாள்.

"தரகர் சொல்லியோ... அல்லது வேற யார்

மூலமாவது விசாரிச்சுத் தெரிஞ்சுகிட்டே... நாங்க வரைல... நீங்க எப்படியும் ஒரு நல்ல பதிலைச் சொல்லுவிங்கன்னு நாங்களுகவே முடிவெடுத்து வந்திருக்கோம்..."

பெரியவர் சொன்னார்.

"மாப்பிள்ளைப் பையன் மகேஷுக்கு உங்க பொண்ணை ரொம்பப் பிடிச்சுப் போச்சு... அவன் விருப்பத்தை நிறைவேத்தி வெக்கறதில்தான் எங்களுக்கும் சந்தோஷம்... அவனுக்கும் சந்தோஷம்..."

இன்னொருவர் தொடர்ந்தார்.

"மகேஷோட விருப்பத்துக்கு மதிப்புக் குடுத்து நாங்க இங்கே வந்து இருக்கோம்... அதனால நகையோ, பணமோ டிமாண்ட் பணை உத்தேசம் எங்களுக்கு இல்லை."

மரகதம் குறுக்கிட்டான்.

"மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க கேக்கறாங்களோ இல்லையோ... எங்க தகுதிக்குத் தகுந்த அளவில் இருபது முப்பது பவுன் சேத்துத்தான் வெச்சு இருக்கோம்... ஆனா..."

"சொல்லுங்க..."

"கல்யாணச் செலவுக்கு நாங்க இன்னும் தயாராகலை... ப்ரதீபாவோட அப்பாவும் காலமாயிட்டார்... அவ ஒருத்தியோட சம்பாத்தியம்தான்..."

"இப்படி ஒரு சாக்குப்போக்கை நீங்க சொல்லுவிங்கன்னு எங்களுக்கு தெரியும்."

"சாக்குப் போக்கு இல்லைங்க... இது நிஜமாக நிலவரம்... அதனாலதான் வந்த தரகர்கள்கிட்டேகூட இன்னும் கொஞ்சம் நாள் பொறுத்துக்கச் சொல்லி அனுப்பிட்டிருந்தேன்..."

"செலவைப் பத்தியெல்லாம் நீங்க

கவலைப்படவே வேண்டாம்... மனுஷங்க தான் எங்களுக்கு முக்கியம்... பணம் எல்லாம் அப்புறம்தான்... மகேஷுக்கு உங்க பொண்ணு ப்ரதீபாவை ரொம்பப் பிடிச்சுப் போச்சு... அதுக்கு மேல வேற எந்தத் தகுதியையும் நாங்க உங்ககிட்டே எதிர் பார்க்கலை..."

இப்போது மகேஷு குறுக்கிட்டான்.

"உங்க பொண்ணை ஒரு தடவை பஸ்ஸில் பார்த்தேன்... ரெண்டு ரவுடிப் பசங்களின் அட்டகாசத்தை, நான் உட்பட அத்தனை ஆம்பளைங்களும் வேடிக்கை பார்த்து கிட்டிருந்தோம். ஆனா உங்க பொண்ணு துணிச்சலா அவங்களோட கொட்டத்தை அடக்கினா... அந்த ஒரு சம்பவத்திலேயே நான் ரொம்ப இம்ப்ரெஸ் ஆயிட்டேன்..."

"அநியாயத்தைத் தட்டிக் கேக்கறது... யாராயிருந்தாலும் தெரியமா எதிர்த்துப் போராடறது... இதெல்லாம் அவகூடப் பொறந்த குணம்... அதனாலதான் பரீட்சை எழுதி பாஸ் பண்ணி போலீஸ் வேலைக்கே போயிட்டா..."

மரகதம் பெருமிதம் வழியும் குரலில் சொல்ல - அங்கே இருந்த அத்தனை பேரின் முகங்களும் சட்டென்று மாறிப்போயின.

பெரியவர் முணுமுணுத்தார்.

"போலீஸ் வேலையா...?"

5

ஆட்டோ, வாசலில் வந்து நின்று ஏர் ஹான் அடித்தது. ஸ்கூல் பேசுகள் ஆட்டோவை விட்டு வெளியே பிதுங்கியிருக்க -

உள்ளே கான்வென்ட் யூனிஃபார்ம் அணிந்த குழந்தைகள்.

ப்ரதீபா உள்ளே இருந்து கத்தினாள்.

“ஆட்டோ வந்தாச்சு... நீங்க என்ன பண்ணிட்டிருக்கீங்க...? லில்லியை அனுப்பி வையுங்க.”

பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்த மகேஷ் எரிச்சலோடு நிமிர்ந்தான்.

“நீ என்ன பண்ணிட்டிருக்கே...?”

“முக்கியமான ரிப்போர்ட்டை ப்ரிப்பேர் பண்ணிட்டிருக்கேன்... இதை எடுத்துக்கிட்டு கமிஷனர் ஆபீஸுக்குப் போகணும்... இன்னும் பத்து நிமிஷத்துக்கு நான் இந்த இடத்தை விட்டு அசைய முடியாது...”

மகேஷ் எரிச்சலோடு டீபாயின் மேல் கிடந்த ஸ்கூல் பேகை எடுத்துக் கொண்டான். தயாராகி நின்றிருந்த லில்லியைக் கையைப் பிடித்துக் கூட்டிப் போய் ஆட்டோவில் ஏற்றி விட்டுத் திரும்பி வந்தான்.

ப்ரதீபா எழுதிக் கொண்டிருந்த மேஜையருகே வந்து நின்றான்.

“இது உனக்கே நல்லா இருக்கா...?”

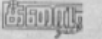
“எது...?”

“குழந்தையைவிட உனக்கு இது முக்கியமா...?”

“அவசர வேலை இருந்ததால்தான் உங்ககிட்டே சொன்னேன்... நீங்க பேப்பர்தானே படிச்சிட்டிருந்தீங்க...”

“புருஷனையும், குழந்தையையும் கூட கவனிக்க விடாத இந்த வேலை உனக்கு அவசியம்தானா...?”

“முடிஞ்சு போன விவகாரத்தைத் திரும்பத் திரும்பக் கிளற வேண்டாம். டைவர்ஸ் பண்பு முடிவுக்கு ராத்திரியே நாம ரெண்டு பேரும்

ஒரு மனதா வந்துட்டோம்... மறுபடியும் எதுக்கு அந்தப் பேச்சு...!”

“லில்லியை என்ன பண்ணுன்னு ராத்திரி பூராவும் குழப்பமா இருந்துச்சு... அவ பெண் குழந்தைங்கறதால - உன்கிட்டே வளரட்டுமன்னுதான் அநேகமர கோர்ட் உத்தரவு இருக்கும்... லில்லிகிட்டே சின்ன விஷயங்களில்கூட அக்கறை காட்டாத உன்கிட்டே அவ எப்படி வளர்ந்து பெரியவளாவான்னு தெரியலை...”

புன்னகைத்தாள் ப்ரதீபா.

“அவளுக்கு என்னை விட உங்க மேலதான் பாசம் ஜாஸ்தி... நான் கண்டிப்பு காட்டறதால உங்ககிட்டேதான் அதிகம் ஓட்டுவா... லில்லி உங்ககிட்டே வளரணும்னு நீங்க விருப்பப்பட்டா... அதில் எனக்கு எந்த ஆட்சேபணையும் கிடையாது... லோ, இப்ப இருந்தே அவளுக்கு தலை வாரி விடறது... ஆட்டோவில் அனுப்பி வெக்கறது... எல்லாத்துக்கும் ட்ரெயினிங் எடுத்துக்குங்க...”

மகேஷ் ப்ரதீபாவை முறைத்தான்.

“உனக்குள்ளே இருக்கறது மனசா இல்லை கல்லா...?”

“எக்ஸ்-ரே எடுத்துப் பார்த்து சொல்றேன்... இப்போ என்னைக் கொஞ்சம் ரிப்போர்ட் எழுத விடறீங்களா...?”

அவள் எழுத ஆரம்பித்துவிட மகேஷ் மவுனமாய் நகர்ந்தான்.

சரியாய்ப் பதினைந்து நிமிஷங்களுக்குப் பின் ரிப்போர்ட் காகிதங்களைக் கவரில் போட்டுக் கொண்டு எழுந்து வந்தாள். சோபாவில் உட்கார்ந்திருந்த மகேஷைப் பார்த்தாள்.

“கிளம்பலாம்...”

“ராத்திரியே நான் உன்கிட்டே ஒரு மணி நேரம் பர்மிஷன் போட்டின்னா வக்கீலைப் பார்த்து பூர்வாங்க சம்பிரதாயங்களை முடிச்சிரலாம்ன்னு சொல்லியிருந்தேனே...”

“போன் பண்ணி காலைலயே நான் பர்மிஷன் போட்டுட்டேன்... கவலைப்பட வேண்டாம்... லாயர் ஆபீஸுக்குப் போயிட்டு அப்புறமாத்தான் கமிஷனர் ஆபீஸுக்குப் போவேன்... இந்தப் ப்ரதீபா வார்த்தை தவற மாட்டாள்...”

மகேஷ் கார் சாலியைப் பொறுக்கிக் கொண்டான்.

மௌனமான முப்பது நிமிஷப் பயணம்.

குடும்ப வக்கீல் சற்குணம் இளம் தொந்தரையோடு முன் அறையிலேயே கிடைத்தார். வழக்கமாய் அவர்கள் சென்றால் உற்சாகமாய் சிரித்து வரவேற்பார். இந்த நிமிஷம் அவர் உதடுகளில் சிரிப்பின் சதவிகிதம் சைபராகியிருந்தது. முகத்தில் கணிசமாய் ஒரு கொத்து வருத்தம்.

“ராத்திரி மகேஷ் போன்ல என்கிட்ட எல்லாத்தையும் சொன்னார். அதிர்ச்சியா இருந்தது.”

“மனசு ஒத்துப் போகலைன்னா பிரிவு தானே அதுக்கு மருந்து! இதில் அதிர்ச்சி அடைய என்ன ஸார் இருக்கு..?”

ப்ரதீபா புன்னகையோடு சொல்ல - லாயர் நிமிர்ந்தார்.

“இந்த நிலைமையில் உன்னால எப்படி மமசிசிச்சுப் பேச முடியுது... டைவர்ஸ்க்கு நீ எப்படி முழு மனசோட ஒத்துக்கிட்டே...?”

“முழு மனசோட நான் டைவர்ஸுக்கு ஒத்துக்கிட்டதா நீங்க நினைக்கறது தப்பு லாயர் ஸார்... இவர் அந்த முடிவுக்கு வந்துட்டார்...

டைவர்ஸன்னு ஆம்பளை வாயைத் திறந்து சொன்னப்புறம்... ‘ஓ’ன்னு கதற்ற சங்ககாலப் பெண்ணில்லை நான்... இவர் மனசில் விரிசல் விழுந்தப்புறம் கூடவே ஒட்டிகிட்டிருந்து என்ன பிரயோஜனம்? என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் ‘நாம டைவர்ஸ் பண்ணிக்கலாம்’ அப்படின்னு இவர் வாயைத் திறந்து சொன்ன விநாடியே விவாகரத்து ஆன மாதிரிதான்... இப்போ உங்களைப் பார்க்கறது... கோர்ட்டுக்குப் போறது... எல்லாமே வெறும் சம்பிரதாயங்கள்... ஆக வேண்டியதெல்லாம் ஏற்கெனவே ஆயிடுச்சு... லாயர் ஸார்.”

“மகேஷ்...! நீங்க இதுக்கு என்ன பதில் சொல்லப் போறீங்க...?”

“இவளுக்கு என்னையும், குழந்தையையும் விட உத்தியோகம்தான் பெரிசா இருக்கு ஸார்... எல்லா வகையிலும் சொல்லிப் பார்த்துட்டேன்... வேலையை விட மாட்டேன்னு தீர்மானமா சொல்லிட்டா...”

“லாயர் ஸார்... வேலை பார்த்ததால இவருக்கோ, குழந்தைக்கோ செய்ய வேண்டிய காரியங்களில் என்னிக்கு நான் குறை வெச்சிருக்கேன்...? இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டுவேலைக்குப் போகாத பெண்கள்தான் குறைவு... இவர் நான் வேலைக்குப் போகக் கூடாதுன்னு சொல்றதையாராவது ஏத்துப்பாங்களா...?”

மகேஷ் குறுக்கிட்டான்.

“போலீஸ் வேலை வேண்டாம்னு சொல்றேன்... வேற எந்த வேலைக்குப் போனாலும் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை...”

“போலீஸ் உத்தியோகத்தை விட நான்

தயாரா இல்லை ஸார்... டிபார்ட்மென்ட்டில் நான் சம்பாதிச்சிருக்கிற பேரையும், புகழையும் ஒரு கால் கடுதாசியில் தொலைக்க விரும்பலை..."

மகேஷ் எரிச்சலானான்.

"லாயர் ஸார்...! எதுக்கு வீண் பேச்சு...? நாங்க தீர்க்கமான முடிவோட்தான் இங்கே வந்திருக்கோம்... சட்ட பூர்வமா என்ன செய்யணுமோ அதைச் செய்யுங்க... இனிமே நாங்க மனசு மாறி ஒண்ணு சேர்ந்துக்கான வாய்ப்பு எதுவும் கிடையாது. அவ அவளோட முடிவில் உறுதியா இருக்கா... நான் என்னோட முடிவில் உறுதியா இருக்கேன்..."

சற்குணம் கோர்ட் பேப்பர்களை எடுத்து வைத்தார். பாரங்களில் கையெழுத்து போட வேண்டிய இடங்களில் பால்பாயிண்ட் பேனாவினால் பெருக்கல் குறி இட்டார்.

6

(ப்ளாஷ் பேக்)

போ லீஸ் ஸ்டேஷன்.

ரைட்டர் மருதாசலம் அறைக்குள் நுழைந்து - விறைப்பாய் நின்று சல்லூட் ஒன்றை அடிக்க -

காக்கி உடைக்குள் திணிந்திருந்த ப்ரதீபா ஃபைலைச் சாத்தியபடி நிமிர்ந்தாள்.

"என்ன மருதாசலம்...?"

"உங்களைப் பார்க்க ஒருத்தர் வந்திருக்கார் மேடம்..."

"உள்ளே வரச் சொல்லு..."

தலையசைத்து விட்டு அவர் வெளியேறிச் சென்ற சில விநாடிகளில் அறை வாசலில் நிழலாடி - மகேஷ் உள்ளே பிரவேசித்தான். சின்ன நெற்றிப் பரப்பில் சுருக்கங்கள் விழ அவனைப் பார்த்தான்.

அவன் மெலிதாய்ப் புன்னகைத்து தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

"ஐயாம் மகேஷ்..."

"மகேஷ்...?"

"நேத்திக்கு உங்க வீட்டுக்கு முறைப்படி பொண்ணு கேட்டு வந்தது டான்தான்..."

ப்ரதீபாவின் முகத்தில் வியப்பு ஒட்டிக் கொண்டது.

"ஓ... நீங்கதானா... உக்காருங்க... ப்ளீஸ்..."

அவன் உட்கார்ந்து கொண்டே சொன்னான்.

"நீங்க ரொம்பக் கோபமா இருப்பீங்கன்னு நினைக்கிறேன்."

"கோபமா...? எனக்கா...? எதுக்கு...?"

"நீங்க இப்படி கேட்டாலும்... என்னோட தப்பை நான் ஒத்துக்கத்தான் வேணும்... மொதல்ல நான் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கறேன்... என்னோட வீட்டைச் சேர்ந்தவங்க உங்களை வலிய வந்து அவமானப்படுத்திட்டாங்க..."

"நான் அப்படி நினைக்கலை..."

"என்னோட மனசாட்சி உறுத்தறது... நாங்களாகவே வந்து 'கல்யாணம் பண்ணிக் கறோம்... சம்மதம் சொல்லுங்க'ன்னு கேட்டு, கடைசியில், 'இந்தப் பொண்ணு வேண்டாம்'ன்னு எழுந்து வர்றது மகா தப்பு..."

"தப்பு அவங்ககிட்டே இல்லை..."

உங்ககிட்டே தான்..."

"சர்ட்டன்லி... அவங்க எல்லாருமே ரொம்ப ஆர்த்தடாக்ஸ்டு... நீங்க போலீஸ் உத்தியோகம் பார்க்கறீங்கன்னு எடுத்த எடுப்பிலேயே அவங்ககிட்டே சொல்ல வேண்டாம்... பின்னால் பக்குவமா எடுத்துச் சொல்லிக்கலாம்ன்னு நினைச்சிருந்தேன்... ஆனா உங்க அம்மா சொல்லிட்டாங்க..."

"இப்போ அதனால் என்ன மிஸ்டர் மகேஷ்... நான் எதுக்கும் கவலைப்படாத ரகம்... அம்மாதான் லேசாகவலைப்பட்டா... நான் அம்மாவை சமாதானப்படுத்திட்டேன்... நீங்க கில்ட்டியா ஃபீல் பண்ண வேண்டாம்..."

"தாங்க்யூ... அப்படின்னா உங்களுக்கு எம் மேல் நிச்சயமாகோபம் இல்லை..."

"நேத்து நடந்ததை நான் நேத்திக்கே மறந்துட்டேன்..."

"இப்பதான் என்னோட மனசு நிம்மதியா இருக்கு... வீட்டுக்குப் பேராய் எல்லாரையும் சத்தம் போட்டேன்... அவங்களையெல்லாம் ஒரு வழியாக கன்வின்ஸ் பண்ணிட்டேன்..."

ப்ரதீபா நிமிர்ந்தாள்.

"கன்வின்ஸ் பண்ணிட்டிங்களா...? எதுக்கு...?"

"உங்களையே கல்யாணம் பண்ணிக்கத்தான்..."

ப்ரதீபா திகைக்க -

அவன் தொடர்ந்தான்.

"பஸ்ஸில் உங்களைப் பார்த்த நிமிஷமே நீங்கதான் என் மனைவின்னு தீர்மானம் செய்து முறைப்படி உங்க வீடு தேடி வந்து பெண் கேட்டப்ப அந்தத் தீர்மானம் உறுதியாயிடுச்சு... இடையில் சின்னத்

தடங்கல்... இப்போ அதுவும் சரியாயிடுச்சு... உங்களை எப்படி சமாதானப்படுத்தறதுன்னு கவலையோட இங்கே வந்தேன்... அதுக்கான அவசியமே இல்லாம பண்பட்ட ஒரு பெண்ணா நீங்க நடந்துகிட்டீங்க. கல்யாணத்தை எப்போ வெச்சிக்கலாம்ன்னு உங்க மதர்கிட்டே டிஸ்கஸ் பண்ணி வையுங்க... நான் மறுபடி வீட்டில் வந்து உங்களைப் பார்க்கறேன்..."

ப்ரதீபா பேசவேசந்தர்ப்பம் கொடுக்காமல் அவனே பேசிக் கொண்டு போனான்.

7

தீர்ம் நிறத்திலிருந்த பியட் கார் வெண்ணெய்த் துண்டம் போல போர்டிகோலில் வந்து நின்றது.

காரை டிரைவ் பண்ணிக் கொண்டு வந்த கிரிஜா முன் கதவைத் திறந்து கீழிறங்கினாள். ப்யூட்டி பார்லரின் சிக்கன நடவடிக்கையில் அவள் தோளுக்குக் கீழே கேசம் இல்லை. இளநீலநிற நைலக்ஸ் புடவைக்குள் புதைந்திருந்தாள்.

ஹை ஹீல்ஸ் நடை நடந்து போர்டிகோ சுவரில் ஒட்டியிருந்த பெல் சுவிட்சை அழுத்தினாள்.

வீட்டுக்குள் நீளமாய் இசை.

கதவு திறக்க - உள்ளே - பெரிய பெரிய பூக்களாய்ப் பூத்திருந்த மாக்கியில் ப்ரதீபா தெரிந்தாள்.

"ஏய் கிரிஜா... என்னது சர்ப்ரைஸ் விசிட்...? உள்ளே வா..."

வரவேற்பறை சோபாவில் அருகருகே

அமர்ந்தார்கள்.

கிரிஜா காட்பரீசை நீட்டியபடி கேட்டாள்.

"எங்கே லில்லியைக் காணோம்...?"

"அவங்கப்பா கூட ஷாப்பிங் போனா..."

"அப்பா செல்லம் போலிருக்கு...?"

"ஆமா... என்னை விட அவங்கப்பா கிட்டேதான் அவளுக்கு பாசம் ஜாஸ்தி... நான் அவளைத் திட்டுவேன், கண்டிப்பேன்... அதனால் என்கிட்டே அதிகம் ஒட்ட மாட்டா..."

"இப்ப குழந்தையிலே அப்படித்தான் இருப்பா...! பெண் பிள்ளைதானே... வளர வளர உன்கிட்டே பாசம் அதிகமாயிடும்..."

"அப்போ நான் அவகிட்டே இருக்க மாட்டேனே...!"

ப்ரதீபா சொன்னதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் கிரிஜா புன்னகைத்தாள்.

"எவனோட கையிலையாவது பிடிச்சிக் குடுத்துடுவேன்னு சொல்றியா...? அதுவும் வாஸ்தவம்தான்... கல்யாணம் பண்ணி புருஷன் வீட்டுக்கு அனுப்பித்தானே ஆகணும்..."

ப்ரதீபா பேச்சை மாற்றினாள்.

"என்ன சாப்பிடறே... ஹாட்... ஆர் கோல்டு...?"

"நாம ஹாஸ்டல்ல தங்கிப் படிக்கறப்ப நீ போட்டுக் குடுப்பியே... உன்னோட ஃபேவரிட் காபி... அதைப் போட்டுக் குடு..."

சிரித்துக் கொண்டே எழுந்தாள் ப்ரதீபா.

"சரி... வா கிச்சனுக்கு போகலாம்..."

"நீ ட்யூட்டி போயிருப்பியோ என்னவோன்னு பயந்துட்டே வந்தேன்..."

"இன்னிக்கு ஆஃப் ட்யூட்டி..."

க்ளாஸ்டு டைல்ஸ் வேய்ந்த சுவர்களோடு இருந்தது கிச்சன். காபி மேக்கரின் ப்ளக்கைச் சொருகி - ஃபில்ட்டரில் அளந்து காபித் துளைக் கொட்டினாள்.

"வேற வேலையா இந்தப் பக்கம் வந்தியா...?"

கேசங்கள் குலுங்க தலையாட்டினாள் கிரிஜா.

"நோ... நோ..! நான் பர்ப்பஸா இங்கே வந்தேன்..."

"என்ன விசேஷம்?"

"உன்னை இன்வைட் பண்ணறதுக்காக வந்தேன்..."

"எதுக்கு...?"

"நாளைக்கு சாயந்தரம் வினாவுக்கு முதல் பர்த்தே... எல்லாரையும் இன்வைட் பண்ணி க்ரான்டா பண்றோம்... நீ... உன்னோட கணவர்.. லில்லி மூணு பேரும் சாயந்தரம் நாலு மணிக்கெல்லாம் அங்கே ஆஜர் ஆயிடணும்... தெரிஞ்சதா... அவருக்கு அங்கே வேலை இருந்தது... இங்கே வேலை இருந்ததுன்னு சாக்குப் போக்கு சொன்னன்னா... நான் ஒத்துக்கவே மாட்டேன்... ஷாப்பிங் போயிட்டு திரும்பி வர்ற வரைக்கும் வெயிட் பண்ணி வேணாலும் நான் அவர்கிட்டே நேரடியா சொல்லிட்டுப் போறேன்..."

ப்ரதீபாவின் முகம் கணிசமாய்க் கறுத்துப் போயிருந்தது.

சன்னமான குரலில் சொன்னாள்.

"உன்னோட நேரத்தை நீ ஏன் வேஸ்ட் பண்ணறே...?"

"ஏன் அப்படிச் சொல்லறே...?"

"அவர் வரலைன்னா என்ன கிரிஜா...?"

நானும், லில்லியும் கண்டிப்பா வர்றோம்...'
 "ஊஹூம்...! நான் ஒத்துக்க மாட்டேன்...
 உன் வீட்டில் நடந்த எல்லா
 விசேஷங்களுக்கும் என்னோட கணவரை
 நான் இழுத்துட்டு வந்திருக்கேன்... நீ மட்டும்
 வந்தின்னா அவர் கோபிச்சுக்குவார்...
 கிரிஜான்னு ஒரு ஃப்ரண்டு இருக்கறதையே நீ
 மறந்து..."

"ஏய்... என்ன இது... பெரிய வார்த்தை
 யெல்லாம் பேசறே...?"

"பின்னே என்னடி... ஷாப்பிங் முடிஞ்சு
 உன்னோட வீட்டுக்காரர் வரட்டும்...
 அவர்கிட்டே நான் பேசிக்கறேன்..."

"நீ நிலவரம் புரியாம பேசிட்டிருக்கே..."

"என்ன நிலவரம்...? என்ன எனக்குப்
 புரியாமப் போயிடுச்சு...?"

ஒரிரு விநாடி மவுனம் காத்த ப்ரதிபா,
 மெல்ல விஷயத்தை உடைத்தாள்.

"நேத்திக்குத்தான் டைவர்ஸ் பேப்பர்ல
 கையெழுத்துப் போட்டேன் கிரிஜா..."

கிரிஜா அதிர்ந்து போய் அவளைப்
 பார்த்தாள்.

"என்னடி சொல்றே...?"

அவள் நிறுத்தி நிதானமாய் மறுபடியும்
 சொல்ல - வாடிப்போன முகத்தோடு
 கன்னத்தில் கையை வைத்தாள் கிரிஜா.

"இப்படி ஒரு ஷாக் குடுக்கறியே ப்ரதிபா...?
 உங்களுக்குள்ளே என்ன பிரச்னை...?"

"அதையெல்லாம் இப்பப் பேசி என்ன
 பிரயோஜனம்...? எல்லாம் முடிஞ்சது
 கிரிஜா... இன்னிக்கு லாயர் பேப்பர்ஸை
 கோர்ட்டில் குடுத்திருப்பார்... சட்ட பூர்வமா
 நாங்க பிரியறதுக்கான ஏற்பாடுகள்
 ஆரம்பமாயிருச்சு..."

"என்ன பெரிய சட்டம்...? மனசுக்குத்தான்
 முதல் மரியாதை... சட்டமெல்லாம்
 அதுக்கப்புறம்தான்... வீம்புக்காக டைவர்ஸ்
 வாங்கிட்டு... பின்னாடி மனசு மாறி
 இணைஞ்சவங்களை நான்
 பார்த்திருக்கேன்..."

"நோ கிரிஜா... இது ஒட்டாத கேஸ்..."

"நீ எப்படி இதுக்கு ஒத்துகிட்டே...?
 உன்னைத் தேடி வந்து ஆசையாக கல்யாணம்
 பண்ணிகிட்ட மகேஷ் எப்படி இந்த
 முடிவுக்கு வந்தார்...?"

"சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை அப்படி ஆயிடுச்சு...
 இதையெல்லாம் நானும் எதிர்பார்க்கலை...
 அவரும் எதிர்பார்க்கலை..."

"இங்கே பாரு ப்ரதிபா... நீ எதையும் மூடி
 மறைக்க வேண்டாம்... உங்க ரெண்டு
 பேருக்கும் இடையில் விரிசல் ஏற்பட்டதுக்கு
 என்ன காரணம்ன்னு சொல்லு..."

அதுஎனக்குத் தெரிஞ்சாகணும்..."

"எங்களுக்குள்ளே பிரிவு ஏற்பட்டதுக்கு
 என்னோட வேலைதான் காரணம்... நான்
 போலீஸ் டிபார்ட்மெண்ட்டில் வேலை
 பார்க்கறது அவருக்குப் பிடிக்கலை...
 வேலையை விடச் சொல்லி ரொம்ப நாளா
 என்னை வற்புறுத்திக்கிட்டே இருந்தார்...
 லட்சியத்தோடு ஐ.பி.எஸ். தேறி நான்
 போலீஸ் டிபார்ட்மெண்ட்டில் சேர்ந்தது
 உனக்குத் தெரியும். நான் சாதிக்க வேண்டியது
 நிறைய இருக்கு... இவருக்காக நான் எப்படி
 வேலையை விட முடியும்...? நீயே
 சொல்லு..."

"உங்களுக்குள்ளே இதைத் தவிர வேற
 எந்த மனக்கசப்பும் இல்லையே...?"

"இல்லை..."

“இது ரொம்ப அநியாயம் ப்ரதீபா... இதுக்காக டைவர்ஸ்ங்கறதை என்னால ஜீரணிக்கவே முடியலை...”

“வேலையா, புருஷனான்னு நீயே முடிவு பண்ணிக்கோன்னு தீர்மானமா சொல்லிட்டார். அவர் எனக்கு கணவரா வர்றதுக்கு முன்னாலயே நான் போலீஸ்டிபார்ட்மென்ட்டில் சேர்ந்தவ. வேலையை விடறதைத் தவிர வேற எந்தத் தியாகத்துக்கும் நான் தயாராயிருக்கேன்னு சொல்லியும் அவர் கேட்கலை...”

“ஸோ... வேலைக்காக கணவனையே தியாகம் பண்ணற முடிவுக்கு நீ வந்துட்டே...?”

“ஆமா... எனக்கு வேற சாய்ஸ் எதுவும் அவர்தரலை...”

“ப்ரதீபா... நான் பத்தாம் பசலித்தனமா பேசறதா நீ நினைச்சுக்கக் கூடாது. ஒரு பொண்ணு உன்னை மாதிரி உயர்ந்த பதவியிலிருந்தா முகத்துக்கு முன்னால சிரிச்சுப் பேசறவங்க ஆயிரம் பேர் இருப்பாங்க... முதுகுக்குப் பின்னாலயும் அவளைப் பத்தி நல்ல விதமா பேசணும்ன்னா அவளுக்கு நல்ல குடும்பப் பின்னணி இருக்கணும்... சுருக்கமா சொன்னா கணவனோட அரவணைப்பு இருக்கணும்... அதை இழந்துட்டு நீ எவ்வளவு பெரிய பதவியிலிருந்து எவ்வளவு பெரிய சாதனை செஞ்சாலும் அதில் அர்த்தமே இல்லை... ஏன்னா நம்மைச் சுத்தியிருக்கற சமூகம் அப்படிப்பட்டது...”

மெலிதாய்ச் சிரித்தாள் ப்ரதீபா.

“கிரிஜா...! உன்னோட உச்சபட்ச லட்சியமே அன்பான கணவன்... அழகான குழந்தை... அமைதியான குடும்பம்...

இவ்வளவுதான்...! உன் கழுத்துல தாலி ஏறின நிமிஷமே அதெல்லாம் ஏறக்குறைய நிறைவேறிடுச்சு... சின்ன வட்டத்துக்குள்ளே சிக்கியிருக்கற சராசரிப் பொண்ணு நீ...! உன்னால ஒரு அளவுக்கு மேல சிந்திக்க முடியாது. நீ இப்படித்தான் பேசுவே... ஆனா எனக்கு வேற மாதிரி லட்சியம். அதுக்கு ஈடு கொடுக்கற கணவரா மகேஷ் இருப்பார்ன்னு நினைச்சேன்... ஆனா அவர் அப்படி இல்லைங்கற பட்சத்தில் நான் என்ன செய்ய முடியும்...?”

“லில்லியோட நிலைமையை யோசிச்சுப் பார்த்தியா...?”

“யோசிச்சுப் பார்க்காம இல்லை...! ஆனா என்ன செய்யறது...! அவ என்கிட்டே வளர்றதும்... அவர் கிட்டே வளர்றதும் கோர்ட்டின் தீர்ப்பைப் பொறுத்த விஷயம்... கோர்ட் எப்படிப்பட்ட தீர்ப்பை வழங்கினாலும் அதை ஏத்துக்க நான் தயாரா இருக்கேன்...”

“ப்ரதீபா... உன்னால எப்படி இப்படியெல்லாம் பேச முடியுது...?”

“ஒரு லட்சியப் பிடிப்போடு இருக்கிற யாருமே என்னை மாதிரிதான் பேசுவாங்க. பேச முடியும்...”

“ப்ரதீபா...”

“இந்தா...! காபி சாப்பிடு...”

8

(ப்ளாஷ் பேக்)

ஆப்பிளில் குத்தி வைத்த ஊதுபத்திக் குச்சிகள் மெல்ல மெல்ல உயரம் இழந்து

சாமபலாகிக் கொண்டே காலாவதியாக -

கட்டிலில் பட்டு வேஷ்டி, பட்டுச் சட்டை சகிதமாய் மகேஷ். அவன் முகம் பொறுமை இழந்திருந்தது. கட்டிலை விட்டு எழுந்து குறுக்கே நடை பயின்றான்.

ஜன்னல் திட்டில் வைத்திருந்த சிகரெட் பாக்கெட்டை எடுத்து ஒரு சிகரெட்டை உருவினான். லைட்டரில் தீ நாக்கை எழுப்பி சிகரெட் முனைக்கு உயிர் ஊட்டினான்.

கட்டிலைச் சுற்றித் தொங்கிய மல்லிகைச் சரங்கள் ஃபேன் காற்றில் ஆடின. கட்டிலை ஒட்டியிருந்த ஜன்னல் வழியே பேச்சுக் குரல்கள் கலகலப்பும், உற்சாகமுமாய்க் கேட்டன.

“மாப்பிள்ளை பாவம்... எவ்வளவு நேரம்தான் காத்திருப்பார்... சீக்கிரம் பொண்ணை அனுப்புங்க...”

“இப்போதான் புடவை கட்டவே கூட்டிட்டுப் போறாங்க... பொம்பளைங்க அலங்காரம் பண்ண ஆரம்பிச்சா அவ்வளவு சுலபத்தில் முடிஞ்சிடுமா...?”

அவன்கையிலிருந்த சிகரெட் சாமபலாகிக் கொட்டும் வரை அவள் வூரவில்லை. மிச்ச சிகரெட்டை ஆஷ்ட்ரேயில் நசுக்குகிறபோது - வாசலில் நிழலாடியது.

திரும்பிப் பார்க்க -

கையில் பால் சொம்புடன் ப்ரதீபா.

அநாவசிய வெட்கங்கள் இல்லாமல் புன்னகையோடு உள்ளே நடந்து வந்தாள்.

ஸ்டூலின் மேல் சொம்பை வைத்தவள் கேட்டாள்.

“உங்களை ரொம்ப நேரம் காக்க வெச்சிட்டேனா...?”

“பின்னே...”

“சிம்பிளிள அலங்காரம் போதும்ன்னு நான் சொன்னா யாராவது கேட்டால் தானே...? வலுக்கட்டாயமா உக்கார வெச்ச மையைத் தீட்டறதும்... சென்ட்டைத் தெளிக்கறதும்... ஒரே அமர்க்களப்பட்டுத் திட்டாங்க...”

“இன்னிக்கு ஒரு நாளைக்கு இப்படித்தான் இருக்கும்.”

ப்ரதீபா அவனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தாள்.

ஜன்னலுக்கு வெளியே சளசளவென்று பேச்சுக் குரல்கள். மகேஷ் சலித்துக் கொண்டான்.

“ச்சை...! தனி ருமுக்குள்ளே இருந்தும் ப்ரைவஸியே இல்லை... கட்டில் கரெக்டா ஜன்னல்கிட்டே இருக்கு. இது எனக்கு ஃபர்ஸ்ட் ஹைட் மாதிரியே தெரியலை...”

“எவ்வளவு நேரம் பேசுவாங்க... இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தானே...?”

“அதுவரைக்கும் காத்திருக்கணுமா...?”

“நீங்க புத்திசாலியா இருந்தா கல்யாணம் முடிச்ச கையோட ஹனிமூன் போறதுக்கு ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கணும்... அங்கே இந்த மாதிரி தொந்தரவுகளெல்லாம் சுத்தமா இருக்காது...”

“ஸ்விஸ் போலாமா... ஹவாய் போலாமா...?”

“பக்கத்திலிருக்கிற கொடைக்கானல் போனா பத்தாது...?”

“கொடைக்கானல் போறதுன்னா இப்பல்லாம் உயிரைக் கையில் பிடிச்சுகிட்டு இல்லே போக வேண்டியிருக்கு...”

“அது கவர்மெண்ட் பஸ்ஸில் போனா...! நாம காரில்தானே போகப் போறோம்...”

பரதபா சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது வெளியே ஒரு ஆண் குரல் கேட்டது.

அந்தக் குரலோடு மரகதம் பேசுவது காதில் விழுந்தது.

ப்ரதீபா சட்டென பேச்சை நிறுத்தி - ஏதோ பேச யத்தனித்த மகேஷைக் கையமர்த்தி விட்டு - அவசரமாய்ச் சொன்னாள்.

"ஒரு நிமிஷம்! ஸ்டேஷன் ஹெட்கான்ஸ் டபிளோட குரல் மாதிரி இருக்கு."

வெளியே மரகதம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

"ப்ரதீபாவை முதலிரவு அறைக்குள்ளே அனுப்பி அஞ்சு நிமிஷம் ஆச்சு..."

ஹெட்கான்ஸ்டபிள் தயக்கத்தோடு வார்த்தைகளை உதிர்த்தார்.

"ரொம்ப முக்கியமான கேஸ்... ஆள் யாருன்னு கண்டு பிடிச்சிட்டோம்... அவன் எங்கே இருப்பான்ங்கற விபரம் பிரதீபாம்மாவுக்குத்தான் தெரியும்... காலைல வரைக்கும் தாமதிச்சா... தகவல் கிடைச்சு அவன் தப்பிச்சு ஓட சான்ஸ் இருக்கு..."

"இந்த சமயத்துல எப்படி தொந்தரவு பண்ண முடியும்...? நீங்களே சொல்லுங்க..."

"சரிங்க... நான் கமிஷனர் அய்யாகிட்டே சொல்லிடறேன்... போய்ட்டு வரட்டுங்களா...?"

ப்ரதீபா சட்டென்று கட்டிலினின்றும் எழுந்தாள்.

"ஹெட்கான்ஸ்டபிள் முக்கியமான கேஸ் விஷயமா வந்திருக்கார் போலிருக்கு. நான் என்னன்னு பார்த்துட்டு வந்துடறேன்ங்க..."

மகேஷ எரிச்சலோடு அவளைப் பார்த்தான்.

"ப்ரதீபா... இது நமக்கு முதலிரவுங்கறது ஞாபகம் இருக்கா...?"

"சரியான காரண காரியம் இல்லாம கமிஷனர் இந்த நேரத்தில் ஆள் அனுப்ப மாட்டார்."

"எதுக்குமே ஒரு லிமிட் இருக்கு ப்ரதீபா..."

"அந்த லிமிட் கடமைக்கு இல்லை..."

"மனைவிங்கற உறவுக்கு இன்னிக்கு நீ சொந்தக்காரி... அந்த உறவுக்குன்னு சில கடமைகள் இருக்கு... தெரியுமா...?"

"ப்ளீஸ்... என்னோட நேச்சரைப் புரிஞ்சுக்குங்க...! டிபார்ட்மென்ட்டுக்குத் தான் ஃபர்ஸ்ட் ப்ரிபரன்ஸ்... மத்ததெல்லாமே அப்புறம்தான்...! பின்னாடி உங்ககிட்டே வந்து விபரமா சொல்றேன்... கான்ஸ்டபிள் போயிடப் போறார்..."

சொல்லிக் கொண்டே கதவுத் தாளை விலக்கினாள்.

வெளியே இருந்த சொந்த பந்தம் ஆச்சர்யத் தைப் பார்வையில் கொட்டினார்கள்.

ப்ரதீபா கேட்டாள்.

"ஹெட்கான்ஸ்டபிள் எங்கே...?"

"வெளியே பைக்கை ஸ்டார்ட் பண்ணிட்டிருக்கார்..."

"யாராவது உடனே போய் அவரை உள்ளே கூட்டிட்டு வாங்க..."

"நாங்கதான் அவரை அனுப்பிட்டோமே... நீ ஏன்ம்மா வெளியே வந்தே...?"

"ப்ளீஸ்... சொன்னதைச் செய்யுங்க... போய்க் கூட்டிட்டு வாங்க..."

யாரோ முன் வாசலுக்கு ஓடி - பைக்கை உயிர்ப்பித்துக் கொண்டிருந்த ஹெட் கான்ஸ்டபிளை கூட்டி வந்தார்கள்.

அவர் வேகவேகமய் உள்ளே வந்தார்.

"முத்தய்யா...! என்ன விஷயம்...?"

"அம்மா... ஹீராலால் விவகாரத்தில் ஜர்தா ஆறுமுகத்து மேல சந்தேகம் உறுதியாகி இருக்கு... அவனோட மூவ்ஸ் பத்தி உங்களுக்குத்தான் நல்லாத் தெரியும். அவனை எங்கே போனா மடக்கலாம்ன்னு ஒரே குழப்பம். கமிஷனர் அய்யாதான் அவனைப் பத்தின டெயில்ஸ் வாங்கிட்டு வரச் சொன்னார்..."

ப்ரதீபா சில விநாடிகள் யோசித்துவிட்டு கான்ஸ்டிபிளை ஏறிட்டாள்.

"ஒரு நிமிஷம் இப்படி உட்கார்ங்க..."

அவர் பெஞ்சில் உட்கார்ந்தார்.

ப்ரதீபா உள்ளே ஓடினாள்.

இரண்டு நிமிஷங்களில் அந்த எக்சிக்யூட்டிவ் டயரியைக் கொண்டு வந்து ட்யூப்லைட் வெளிச்சத்தில் படித்து நிதான மாய் பக்கங்களைப் புரட்டினாள். பின் ஒரு வெற்றுத் தாளில் சில குறிப்புகள் எழுதி கான்ஸ்டிபிளின் கையில் கொடுத்தாள்.

"இதுல உள்ள விபரங்கள் டி.ஐ.ஜி.க்குப் புரியும்... கொண்டு போய்க் குடுத்துங்க..."

"சரிங்கம்மா..."

விறைப்பாய் ஒரு சல்யூட்டைத் தந்துவிட்டுச் சென்றார் ஹெட்கான்ஸ்டபிள். ப்ரதீபா முதலிரவு அறைக்குள் திரும்பவும் நுழைந்தபோது - மகேஷ் கட்டிலில் மல்லாந்து படுத்திருந்தான். கண்களை மூடியிருந்தான். சுவர் கடிகாரம் முப்பது நிமிஷங்களைக் கரைத்திருந்தது.

"என்னங்க..."

"....."

"என்னங்க...!"

"....."

அவனிடமிருந்து பதிலே இல்லை.

அவன் வீம்புக்காக அப்படிப் படுத்திருக்கிறான் என்பதை ப்ரதீபாவால் சுலபமாய்ப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

படுக்கையைத் தட்டிவிட்டு - சற்றுத் தள்ளித் திரும்பிப்படுத்துக் கொண்டாள்.

9

இரண்டு போலீஸ் வேன்கள் அந்த வெட்டவெளி மைதானத்தில் நின்று கொண்டிருக்க - அதற்கு நேர் எதிர் திசையில் கை வைத்த பனியனும், காக்கி பேன்ட்டும் அணிந்த பத்துப் பதினைந்து போலீஸ் காரர்கள் - 'அபவுட் டர்ன்', 'மார்ச் ஃபாஸ்ட்...' என்று அடிவயிற்றிலிருந்து எழும்பிய கட்டளைக்கு இம்மி பிசகாமல் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களைக் கடந்து வராந்தாவைத் தொட்டாள் ப்ரதீபா.

வராந்தாவின் மறுகோடியில் இருந்த கமிஷனரின் அலுவலக அறைக் கதவை மெல்லத் தட்டினாள்.

'டொக்...'

'டொக்...'

கூடவே குரலையும் கொடுத்தாள்.

"மேஜ கமின் ஸார்..."

"எஸ்..." என்ற கமிஷனரின் குரலைத் தொடர்ந்து உள்ளே பிரவேசித்தாள்.

நல்ல உயரத்தில் - நிறத்தில் - இருக்கையில் தெரிந்தார் கமிஷனர். அவருக்கு எதிரே ஸ்க்ரிப்ளிங் பேடுடன்... இரண்டு பத்திரிகை

நிருபர்கள்.

கமிஷனர் அவர்களை ஏறிட்டார்.

"இன்ட்டர்வியூவை இத்தோட வைண்ட் அப் பண்ணிக்குவோம்..."

"தாங்க்யூ ஸார்..."

நன்றி சொன்ன நிருபர்கள் விடைபெற்று வெளியேறிச் சென்றார்கள்.

ப்ரதீபா அவர் மேஜையருகே வந்து நின்ற சல்லூட் கொடுத்தாள்.

"வாங்க மிஸஸ் ப்ரதீபா" - சொல்லிக் கொண்டே கமிஷனர் அவளுக்கு நாற்காலியைக் காட்ட - ப்ரதீபா சாய்ந்தாள்.

"ஸார்! நீங்க என்னைக் கூப்பிட்டதா மெஸேஜ்..."

"எஸ்...! வற்ற இருபத்திநாலாம் தேதி பிரான்சிலிருந்து ரெண்டு சயன்டிஸ்ட் இங்கே வர்றாங்க... சயன்டிஸ்டிக் ஃபீல்டில் அவங்க வெரி வெரி இம்பார்ட்டென்ட் பர்சன்ஸ்... ஒரு செமினாரில் கலந்துக்கறதுக்காக அவங்க வர்றாங்க... ஏர்போர்ட்டில் இறங்கின நிமிஷத்திலிருந்து - திரும்ப விமானத்தில் ஏறும் வரைக்கும் பாதுகாப்பு தரணும்ன்னு அரசாங்கம் இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் தந்திருக்கு... அந்தப் பொறுப்பை உங்ககிட்டே தரலாம்ன்னு நான் முடிவு பண்ணியிருக்கேன்..."

"எந்த தேதி வரைக்கும் அவங்க இங்கே இருப்பாங்க ஸார்...?"

"முப்பதாம் தேதி வரைக்கும்..."

"ஒரு சின்ன ரிக்வேஸ்ட் ஸார்..."

"என்ன...?"

"செக்கண்ட் டேயிலிருந்து நான் செக்யூரிடி சார்ஜ் எடுத்துக்கறேன்..."

"ஏன்...?"

"இருபத்திநாலாம் தேதி நான் லீவ்

ஸார்..."

"லீவைக் கேன்சல் பண்ணிடுங்க..."

ப்ரதீபா தயக்கமாய்ச் சொன்னாள்.

"கேன்சல் பண்ண முடிஞ்சிருந்தா நான் உங்ககிட்டே ரிக்வேஸ்ட் பண்ணவே மாட்டேன் ஸார்..."

"எதுக்காக லீவ் போட்டிருக்கீங்கன்னு சொல்லுங்க. லீவைக் கேன்சல் பண்ணலாமா வேண்டாமான்னு நான் சொல்றேன்..."

"அன்னிக்கு நான் கோர்ட்டுக்குப் போகணும் ஸார்..."

"கோர்ட்டுக்கா...! எதுக்கு...?"

"ஒரு பர்சனல் கேஸ் ஸார்..."

"கோர்ட் வரைக்கும் வந்துட்டப்புறம் என்ன பர்சனல்...? என்ன விஷயம்ன்னு சுமமா சொல்லுங்க..."

"கோர்ட்டுக்கு என்னோட டைவர்ஸ் கேஸ் வருது ஸார்..."

"மை குட்னஸ்...!"

கண்களை விரித்து மேஜையின் மேல் இரண்டு கைகளையும் ஊன்றிக் கொண்டார். ப்ரதீபா தொடர்ந்தாள்.

"இருபத்தி நாலாம் தேதி ஃபர்ஸ்ட் ஹிய ரிங்... அன்னிக்கு நான் போயாகணும்..."

"நீங்களும் விவாகரத்துக்கு சம்மதிச்சிட்டீங்களா...?"

"கூப்பிட்ட சமயத்தில் கோர்ட்டுக்கு வர சம்மதிச்சிருக்கேன்... கோர்ட் பார்த்து என்ன தீர்ப்பு சொல்லுதோ அதை ஏத்துக்கத் தயாராயிருக்கேன்..."

"உங்களுக்குள்ளே என்ன பிரச்னை...?"

"என்னோட டியூட்டி கான்ஷியஸ்தான் அவரோட முதல் எதிரி... போலீஸ் வேலையை விட்டுச் சொல்றார்... அதுக்கு நான்